

De idrætsforeninger, der bare har åbent 3 dage om ugen, f.eks. i forbindelse med træning om aftenen, vil blive ramt af det her; det er de frivillige, det er dem, som man virkelig kommer til at ramme meget hårdt.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen): Nu skal vi jo til at finde ud af, hvad det er vi, taler om her. Hr. Brian Mikkelsen bliver ved med at sige, at det handler om to røde pølser. Jamen hvis det er sådan, at man har en organisation, en frivillig organisation, som har besluttet sig for et begrænset udbud, så har vi netop signaleret, at så vil vi godt være med til at kigge på, i hvilket omfang der skal være uddannelse, eller om der i det hele taget skal være det.

Vi taler om dem, som har besluttet sig for i realiteten at have en større, organiseret virksomhed, hvor udbudet er stort, og hvor det, man også har valgt at sælge, er mere komplicerede ting, når det gælder problemet med levnedsmiddelbårne sygdomme, tilvirkning af forskellige produkter.

Dér må jeg fastholde, at hvis man som organisation ønsker det, jamen så må man også være parat til påtage sig de omkostninger og konsekvenser, der er ved at drive en sådan, kan man sige, kommerciel forretning med det udbud. Vælger man det andet, jamen så kan man jo også vælge nogle mere lempelige vilkår. Så om det er én gang om ugen, man er der som frivillig i 2 timer, eller det er 3 gange om ugen, man sælger for disse virksomheder, er risikoen for, at dem, man sælger til, bliver syge, jo lige stor.

Jeg synes, at når man som bruger vælger at gå ind og betale nogle penge for et måltid mad, må det være sådan, at uanset om man vælger at gøre det i hallens cafeteria, på grillbaren eller i restauranten, skal man have en så stor sikkerhed, som det nu er muligt, for, at nogle helt almindelige, gængse regler omkring hygiejne er iagttaget, sikkerhed for, at der er taget de hensyn, der skal til, for at man ikke bliver syg.

Så det her vil ikke betyde, at de frivillige organisationer, som bare en gang imellem sælger en rød pølse, vil blive unødigt generet. Det her vil betyde, at de, som har større og mere organiserede ting, selvfølgelig må indrette sig under de samme krav, som vi i bred enighed har valgt at tilslutte os, når det gælder grillbaren på hjørnet, restauranten og de andre steder, hvor der bliver solgt mad.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg tror, alle i Folketinget er enige om, at der skal stilles meget skrappe krav til folk, der sælger fødevarer. Det er slet ikke det, det her handler om. Det handler om, at man ikke skal stille for vanvittige krav til frivillige ledere, som selvfølgelig skal overholde alle de regler og krav, der er.

Men jeg vil godt spørge ministeren, om vi skal opfatte ministerens svar sådan – sådan forstod jeg det i hvert fald, og det kunne være rart for Folketinget også at høre det – at hvis man f.eks. bare solgte pølser og brød på et udsalgssted, så skulle man ikke på et AMU-kursus. Sådan opfattede jeg ministerens svar, at der var en tilkendegivelse af, at var det sådan nogle små ting, var der altså ikke de problemer. Det ville i hvert fald være et fremskridt for mange idrætsforeninger, som nøjes med at sælge de her pølser og brød f.eks.

Den tilkendegivelse vil jeg godt have fra ministeren.

Svend Heiselberg (V):

Nu er der jo mange unge piger, som bliver gift, uden at de har haft et forudgående kendskab til madlavning. Er det sådan, at ministeren har tanker om, at alle, der bliver gift, skal på kursus, for at de kan lave mad?

Og har ministeren tænkt på, at de fleste af dem, der måske bliver syge, når de opererer med røde pølser, måske er nogle, der spiser for mange, og at det måske ikke skyldes, at de får nogle pølser, som ikke er ordentligt kogt.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen): Jeg vil medgive hr. Svend Heiselberg, at det er korrekt, at der heldigvis er mange unge piger, der bliver gift. Det er jo sådan set ganske udmærket. Jeg har ikke tænkt mig, at de skal på nogen som helst form for kursus. Deres mænd må tage dem med kærlighed på den måde, som de nu er, også i køkkenet. Men det er sådan nogle helt interne private forhold, som mand og kone må blive enige om. Og hvis de et tilstrækkeligt antal gange er blevet syge, kan det være, de tager en diskussion om, hvordan det kan forhindres.

Men jeg vil sige til hr. Svend Heiselberg, at der vel også er en lidt markant forskel på, om man går hjem til sin kone og spiser eller man vælger at gå ind et sted, hvor man tror, at nogle helt gængse hygiejneregler, nogle helt gængse krav til, hvordan vi tilvirker vores mad, er op-